

אֵל נְקוּדַת הַיָּד

פרשת תולדות

חברות הכחורים בחסידי ספינקא

בסיעתא דשפיא

ד'ע"ה' ישעיה בן ר' פשה יוסף ז"ל וד'ע"ה' גרין פשה חיים בן ר' יוסף צבי ז"ל : נערך ע"י : אצקוביץ נ"ו ע"פ הגהנת : דקבלת העלון = point4188594@gmail.com

דיבורים פ"ק רבינו שליט"א

הנוטה:

יש אני ואתה, ויש הכל אחד. קודם חטא אדם הראשון, היה הכל אחד, כלומר, היה שמש וירח ואדם, אבל כולם ידעו שאין להם כלום משהלם והכל מה', ממילא כל אחד פעל את פעולתו אבל ללא מחשבה של פרטיות ו'תראה איזה עבודה משובחת אני עושה', כי הרי אני סך הכל צינור.

הגיע הנחש והציע לאדם הראשון, שינסה לבחור לבד, שינסה לעשות דבר אשר ה' אמר לא לעשות, והנה אדם הצליח. סימן שהוא כן בעל בחירה, מוכח אפוא שכל מה שהוא עושה - הוא עשה בכישרונו ובפועל כפיו, וזה היה ה'תפתח' לכל הגאווה שרודפת אותנו עד היום.

אנוכי עשו
אינו שקר... !!
תוכי עשו

לכן אדם הראשון אמר 'אכלתי ואוכל עוד', כי ברגע שהתודעה שלי חושבת שאני פרטי ויכול לבד, ממילא כל חיי יהיו טעויות גניבות ונפילות, כי הרי זה האמת של האדם, האדם הוא חתיכת פגם - לולי השי"ת. ולכן ברגע שהוא חושב שהוא יכול לבד, וחושב שיש לו בחירה, הוא

למה יש לי כאבים?
כי כשאתה מתודלק -
אתה לא בא לתחנה...

יבוא לכל הטעויות.

לכן עד החטא, "ויהיו שניהם ערומים ולא יתבוששו". בפני חברים שלי אני לא מפחד לדרוש ולדבר על מה שרק עולה על רוחי, אבל מול אנשים שאינני מכיר אני נזהר על כל מילה שאני אומר. למה? כי לא מרגיש אחד איתם, לעומת מול חברים טובים שלי, אני מרגיש אחד, ככה שאין לי בעיה ובושה לדבר את כל הדימונות שלי.

לכן אדם הראשון לא היה לו בושה להתסובב ערום, כי הוא לא חשב שהוא ישות לעצמו שצריך לשמור על הכבוד שלו, הלא כולנו אחד, אני רק צינור של הקב"ה, מעצמי אני כלום.

אבל ברגע שברח לו חטא, ובחטא הוא ראה שיש לו כן בחירה, נכנס לו מחשבה "רגע אני כן יכול", אם אני כן יכול, אז כבר לא מתאים לי ללכת ערום, זה ממש בושות, אדם חשוב כמוני צריך ללכת עם בגד מנצנץ וכדו'.

הוי אומר, מקור הבושה והאי נעימות בא מזה שאני חושב שאני פרטי ונפרד, אבל ברגע שאני יודע שרק צינור, וכל חיותינו זה מה' אחד שהוא אחד אצל כולם, אז לא היה בושה מכלום.

ואם אני מתבייש ממישהו, זה סימן מובהק שאינני חי בשלימות האחדות הוי"ה. והבושה הזו בא להראות שאני חושב לא נכון, ואני צריך מהר להשתפר, וזה נותן לי להתעורר חזרה להיזכר מי אני בכלל, הלא אני חתיכת צינור.

כשאתה נוסע מדויק בנתיב, הכל חלק. אבל ברגע שאני מתחיל לפזול החוצה, המובילאיי מתחיל לקפוץ, או שהקפיצים בכביש מתחילים להקפיץ לך את האוטו, ואם אתה מחליט לא להתייחס, המובילאיי עוד יותר ירעיש לך, ואנשים יתחילו לצפור לך, ואם עדיין לא תתייחס, תחטוף בומבה מהגדר...

כך גם הבושה והכאבים והסבל, הם סימנים לאותת לי לחזור לפשטות האחדות של הקשר בורא, אם מתחיל כל מיני צרות ופגמים, זה סימן ששוב פעם חזרתי לדמיין שאני 'יוכלניק' שאני יכול לבד.

אפשר להסתכל על הבושות והכאבים כעונש על זה שסטייתי, אבל אפשר להבין שבעצם מונח פה קריאה לשוב חזרה לחיים הטובים. אדם הרואה את ביש מצבו ואיך שהוא כל הזמן נמשך להתפתות ולחשוב שהוא ישות נפרדת, מה יעשה? רצה הקב"ה לזכות את ישראל... נתן לנו תורה ומצוות, יש לנו כלי לזכך את החומר ולזכור שאם לי משהו זה הכל מהקב"ה. ואני רק צינור. וצינור מלוכלך.

מי לא מצא באר?

משה רבינו ברח מפרעה, ומצא באר, ושם פגש את ציפורה אשתו, ומשם הכל התגלגל יותר טוב. כמו כן יעקב אבינו ברח מעשו, מצא באר, ומשם הכל התגלגל יותר טוב.

דוד המלך בורח מאבשלום, ולא מוצא באר... כואב לו על זה. למה הוא לא מוצא באר? מסביר הוזה"ק, כי היה לו עוד מהפגם של עוון בת שבע.

דוד המלך התנחם ואמר: יעקב אבינו ברח לבד, משה רבינו ברח לבד, לעומת זה אני בורח עם כל ראשי ישראל, הם מלווים אותי בכל מצב... נלמד להסתכל על הצד החיובי...

כשאדם פוגם הוא מפזר את הניצוצות שלו, את החיות שלו לסטרא אחרא, לכן יש לסטרא אחרא כח אח"כ להפריע לו בגשמי או ברוחני, והכל בשביל שהוא לא ישבר מזה, וכך יקח חזרה את הניצוצות שלו – ויתווסף לו חיות. צריך רק לשתוק... לך דומיה תהלה...

אז יעקב ומשה מצאו באר, אבל דוד היה ניצוץ שהיה צריך לחזור אליו, אז לא מספיק שהוא סובל מרדיפות, ואין לו בית נורמלי והוא חייב לברוח למדבריות, עכשיו כשהוא בורח מירושלים אומלל ומבוזה מגיע שמעי בן גרא ומקלל אותו קללות נמרצות מבזה אותו בבזיונות הכי גדולים למה כל זה? לא מספיק מה שאני... גם עכשיו שיצעקו עלי מול כולם שאני...

אבל התשובה היא, שפה בקללה הזאת היה טמון הנקודה של הבאר שהתגלה ליעקב ולמשה, רק דוד היה צריך לפצח עוד קצת כדי להגיע לזה. וברגע שהוא נלחם עם עצמו ואמר: "ה' אמר לו קלל" – ברגע הזה הוא נהיה רגל רביעי במרכבה...

יעקב אבינו היה בהלם, אכן יש ה' במקום הזה... ואנוכי לא ידעתי

אני חשבתי שהקב"ה נמצא איפה שאני מצליח, וב"ה ב"ה שטייגט ארבע עשרה שנה, אבל שהקב"ה נמצא בחולשות שלי, שארבע עשרה שנה אני נלחם עם עצמי לא לישון, ופתאום עכשיו אני לא מצליח ואני נרדם, שגם פה נמצא הקב"ה... את זה לא ידעתי...

שבעצם עכשיו הקב"ה מתגלה אלי ומראה לי שזה שהצלחתי לא לישון זה הוא... שבעצם כל הקושי הזה הוא רק ממנף אותי אליו... את זה לא ידעתי...

אני חשבתי שכשאני מקבל טלפון שמבשר לי רעות, אני אמור להיכנס למיטה ולסגור את היום. בכלל לא חשבתי על הכיוון שפה אני מקבל קשר בורא ועבודת ה'.

בעיות נפשיות (ותרופות)

יש דבר שנקרא בעיות נפשיות. מכירים? לא. נכון, ככה צריך לענות. אבל בתוך תוכם... וכשאתם יושבים עם מישהו שיכול לעזור לכם... פתאום מתגלה...

איך זה קורה הבעיות הנפשיות? זה קורה כי לכל אדם יש חולשה במערכת הביולוגית שלו. לכל אדם יש החולשה אותה הוא מקבל בתורשה פין די הייליגע העלטערן ולמעלה בקודש. הקב"ה ככה ברא שלכל אחד יהיה חיסרונות בנפש שלו, אחרת מנין הוא יכיר את בוראו...

אבל החולשה הביולוגית לא במהרה פוגעת בתיפקוד שלנו, למה? כי הדם שזורם בגוף מרפא את החולשה הביולוגית, ולא נותן לה לעשות רעש ולהפריע בתיפקוד.

אבל מה קורה, לפעמים יש דבר שמלחיץ אותנו, ואנחנו מתחילים להילחץ ממנו, ומתרגלים להילחץ ממנו, ומתחילים לברוח מהלחץ, והלחץ הזה פוגע בזרימה של הדם, מה שגורם באופן ישיר לחולשה הביולוגית שלנו להשמיע את הרעש ולפגוע לנו במערכת התיפקוד הרגיל שלנו.

לכן אדם צריך להשתדל לשמור על רגיעות, ולא להיות לחוץ, ולהיות נקי ומסודר, ולא לתת לכל זבוב להוציא אותו משלוות נפשו, כי אם הדברים העונתיים והסביבתיים האלו יצליחו לשבור אותו ולהכניס אותו ללחץ, התוצאה תהיה שהחולשה הביולוגית שלו תשפריץ החוצה, ואז כבר צריך תרופות...

לכן ה"דרך" והאמונה בקב"ה מונעת את המחלות נפש, כי היא עוזרת לאדם להישאר באיזון. וגם מי שלקוח תרופה על בעיה ביולוגית, עדיין הוא צריך את ה'דרך' בשביל להרגיע את עצמו, כי התרופה רק מוציאה את החולשה, אבל היא צריכה דלק, וזה הדרך...